

dig Overensstemmelse med den ærede Forslagsstiller saavel som i den Tanke, der ogsaa efter min Erfaring er levende idetmindste i Landbefolkningen og — som vi hørte forleden — ogsaa i Stjøbstadbefolkningen, at man ikke skal komme ind paa en Indkomsskat; men deraf følger ikke, at man ikke skulde kunne regulere Formue og Leilighedsstatten saaledes, at den ikke som nu kom til at bære paa et aldeles vilkaarlighet Skjøn. Det er netop dette, der gjør Vanfeligheden ved at føre Klager over for høi Bessatning og faae dem paadømte, ikke blot, fordi det beror paa Ting, der ikke lade sig konstatere, men ogsaa fordi ved denne Skat Ons Bidrag fastsættes i Forhold til Andres, og det altsaa ikke er nok, at jeg paaviser, at jeg selv er sat for høit, men jeg tillige skal paavise, at de Andre ere satte for høit i Forhold til mig. Det er vigtigt, at, naar jeg siger, at der ikke gives noget Middel til at værges sig imod Overbessatning ved den nuværende Formue og Leilighedsstat, da er dette en Anke, der væsentlig gjælder den nuværende Tilstand — det erkjender jeg fuldstændig; — men jeg kan ikke sige Andet, end at det har sin Berettigelse, at fremdrage dette efter min Mening meget væsentlige Moment, netop naar der er Tale om at føre et saa betydeligt Tillæg som den interkommunale Bessatning til den nuværende Bessatning. Jeg tror altsaa, at det er fuldstændig berettiget, naar jeg siger, at dette er en Omstændighed, som maa gjøre det i høi Grad betænkeligt at hægte den interkommunale Bessatning til den nuværende uregelbundne Skattesystem.

J. A. Hansen: Jeg vil blot sige, at en reguleret Formue og Leilighedsstat ikke er en Formue og Leilighedsstat. Man kan ikke regulere en Formue og Leilighedsstat ved Steden af, at den skal vedblive at være en Formue og Leilighedsstat; det er en umulig Ting. I samme Grad, som man stiller bestemte Regler op, i samme Maal bliver det ingen Leilighedsstat. Leiligheden forudsættes netop at være det, der gjør, at der ikke kan opstilles Regler, og ved at ville forene to saadanne Systemer, tror jeg, at man udelægger dem begge.

Indenrigsministeren: Jeg skal beret til blot bemærke, at dette erkjender jeg ikke. Fordi der gives Regler for, hvilket Grundlag man skal benytte for sit Skjøn, jeg vil endogsaa sige, fordi man maasse sætter den Bessammelse, at Indkomsten er et meget væsentligt Moment som Grundlag for en Bessatning efter Formue og Leilighed, er man paa ingen mulig Maade afflaaren fra, at vedkommende Myndigheder kunne lade Leilighedsmomentet fremtræde med den Styrke, som de efter Omstændighederne finde nødvendig.

P. Pedersen (Frederiksborg Amts 3die Valgtreds): Det fremgaar af nogle Ytringer af den ærede Ordfører (S. A. Hansen), at de ærede Forslagsstillere have opgivet Haabet om at faae en almindelig kommunal Skattelov i en nogenlunde nær Fremtid; men det forekommer mig, at det dog nok først kunde være et Forsøg værd, om man ikke kunde faae en saadan, og derfor mener jeg, at vi burde forsøge det. Hvis det da skulde vise sig, at vi ikke kunne enes om en almindelig kommunal Skattelov, saa er jeg enig med den ærede Ordfører i, at vi maasse kunne være vel tjente med at nøies med de Bestemmelser, som findes i dette Lovforslag. Dette er i Overensstemmelse med den Stilling, som den ærede Ordfører tidligere har indtaget, idet han har sagt: Naar jeg ikke kan faae det Hele, nøies jeg med noget Mindre. I denne Henseende skal jeg følge den ærede Ordfører; men jeg mener, at det nok kunde være et Forsøg værd, om vi ikke kunde faae en kommunal Skattelov.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, sattes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges enstemmig med 71 Stemmer.

J. A. Hansen: Maa jeg foreslaa, at Sagen henvises til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Ovenstaaende Forslag vedtoges enstemmig med 70 Stemmer.

Man gik da til den sidste paa Dagsordenen opførte Sag, som var: